

не бы могло да ся изнамѣри нѣкакъ да ся прѣнасятъ съ нѣкожъ другъ силъ и то по-бръзо и съ по-малко разноскы. Нѣ какъ! . . . той едва умѣлъ да прочита и да записва, повече наукъ не знаялъ, былъ сиромыхъ и вече прѣтурилъ четыредесять годинъ. Нѣ что може да ся опре чловѣку, кой-то обыча да ся труди и да гони славъ? . . . Съднѣлъ да учи и самъ на себе си рекъль: съ волю и трудъ что не може чловѣкъ?

Той само нощѣ могъль да работи възъ тѣжъ си мысль, а тя было: *какъ да замѣни чловѣческѣ-тѣ и конскѣ-тѣ силѣ съ парнѣ силѣ, та съ нежъ да ся прѣнасятъ тяжкы товари.* Всичко му врьвяло опако: не му ся вдавало ничто, саможивы хора му ся присмивали, а учены-ты го хулили; нѣ Георгій, безъ да му мига око, непрѣстайно все ся трудилъ и слѣдъ еднѣ годинѣ излѣзе на главъ та дари свѣта съ най-чюднѣ-тѣ на наше врѣмя измыслижъ — съ *желѣзницѣж.* То быде въ 1815 л.

Отъ она день при вейчки прѣпънкы, съ кой-то имало да ся бори, честь-та му наягкнѣла. Той безпрѣстайно си подобрявалъ и иетьщявалъ машинѣ-тѣ и направилъ пръвы-ты желѣзницы по Англиѣ, а при това оправилъ и желѣзницы-ты по Белгиѣ. На старость Георгій Стефенсонъ прѣминѣлъ дни славны и честиты; всякый го тръсилъ за да ся допытва до него и да му иска помощь, а той никого не врьщаль съ праздны рѣцѣ. За себе набралъ голѣмъ имоть, а на свѣта оставилъ даръ, съ кой-то ще ся слави и хвали до вѣка.

Иванъ Славичъ.

Нѣчто прѣди тридесять години дошълъ въ Нью-Йоркъ, най-главный градъ на Съединены-ты Дръжя-